

Jacobi Menochij

ac legitimatis quodmodocunque, & per quemcunq; modum cuiuscumq; legitimatis, salvo tamen, ut infra; alius, vel eiusdem, vel eiusdem succedat, seu succedant, & hanc sit, & sint heredes primò videlicet masculi, & eis omnibus, & singulis descenditibus deum, & postea famina. Et hoc modo usque in infinitum intelligantur omnes, & singuli descendentes inuicem substituti, & per quemcunq; modum substitutionis, qui melius conueniat, & qui modus hic pro expresso habuit.

Præsupponitur etiam in facto, quod ex dicto Nicolao nati sunt duo filii, hoc est Bellissarius, & Carolus Antonius; ex Bellissario deinde natus est Nicolaus, qui moriens reliquit Petrum Franciscum, & Bellissarium filios; Ex quo Bellissario natus est Nicolaus. Ex Carolo Antonio ortus est Hippolitus.

Præsupponitur quoque in facto, quod ob defecum linea masculina præuox euenerit casus successionis fideicommissi; ad quam petit Hippolitus se admitti, tanquam quod sit proximior, excluso dicto Petro Francisco: E contra verò prætendit dictus Petrus Francisco, se etiam cum dicto Hippolito debere ad successionem admitti, præterea, quod Nicolaum patrem suum representat. Præterea, Nicolaus tertius filius Bellissarij secundi prætendit posse concurrere cum dicto Petro Francisco patruo, ut cum eo possit succedere in ea portione, in qua successurus est ipse Petrus Francisco.

Dubitari nunc cōtingit, an locus sit dictis representationibus ad utilitatem dicti Petri Fracisci, & dicti Nicolai respectu singula singulis referendo.

Francischina

Nicolaus

Bellissarius Carolus Antonius

Nicolaus Hippolitus

Bellissarius Petrus Franc.

Nicolaus

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C L X .

Propositum dubitationi paucis satisfaciāt, cū intelligam controvēsiāt, hanc pertractāti corāt eruditissimo, & integrerūt Señatore, qui multiloquio nō delectatur. Et quidem quod ad personam D. Petri Fracisci sentio siue magna controvēsiā, eum concurrete cum D. Hippolito eius patruo magni filio (turisconsultus in l. i. in f. ff. de gradib. filium patruelis hunc appellat) per representationem patris sui, vt cum ipso D. Hippolito succedat in hoc fideicommisso. Siquidem cum hoc in casu agitur de succedendo in fideicommisso relatio ab ascendentē, nempe à D. Francischina, quā fuit proavia dicti D. Hippoliti, & abavia dicti D. Petri Fracisci, dubitandum non est, quin dictus D. Petrus Fraciscus

repræsentet personam patris sui, vt concurreat in huius fideicommissi successionē cū dicto D. Hippolito. Cū a fortiori si viueret D. Carolus Antonius dicti D. Hippoliti pater dicti D. Petri Fracisci propatruus cum eo concurret ipse D. Petrus Fraciscus propter dictam representationē. Ita sanè hac de representatione & filiis ingredientis locum patris, vt concurreat cū patruo, pro patruo, & alijs scribunt viginti nouem doctores, mecum eis numerando. Ita sanè.

- 1 Alex. in cons. 26. nu. 13. vers. Non obstat, idem lib. 3.
- 2 Corneus in cons. 22. nu. 16. lib. 2.
- 3 Ruinus in cons. 8. nu. 9. lib. 1. in cōs. 171. nu. 8. lib. 2. & idem inter consilia Rubei in cons. 40. nu. 4.
- 4 Iason in l. nu. 4. C. de successo. edito, & in cons. 159. & in cons. 215. lib. 2.
- 5 Decius in cons. 79. nu. 2. & in cons. 217. nu. 1.
- 6 Ioannes Dilectus in tract. de arte testandi tit. §. cedula 27.
- 7 Curtius iunior in dicta l. num. 9. C. de successorio edito, & in cons. 128. num. 4. qui dixit, se ita sape respondisse.
- 8 Parisius in cons. 30. nu. 39. lib. 2.
- 9 Gozad. in cons. 4. nu. 32. in fine.
- 10 Alciatus in d.l. cum ita §. in fideicommisso, nu. 11. vers. ego à sententia de leg. 2.
- 11 Celsus Hugo in cons. 49. num. 15.
- 12 Socin. iunior in cons. 126. num. 11. lib. 1. & in consil. 20. num. 5. lib. 3.
- 13 Gratius in cons. 27. num. 20. lib. 1.
- 14 Rubeus in cons. 82. num. 5.
- 15 Alba in cons. 327. num. 5. lib. 2. in consil. 754. num. 1. 2. & 3. lib. 4.
- 16 Petrus Beneintend. in cons. 88. num. 3.
- 17 Crauettus in cons. 568. num. 1. lib. 4.
- 18 Didacus in lib. practicarum questionum c.vlt. nu. 4. vers. nono seclusis.
- 19 Franciscus Viuius in suis communibus opinionibus. in secunda parte, opinione 121.
- 20 Cephalus in consil. 16. num. 32. lib. 1. in consil. 456. num. 21. & in consil. 465. num. 7. 8. 9. & 10. lib. 4.
- 21 Thobias Nonius in consil. 29. num. 11.
- 22 Decianus in consil. 19. num. 29. lib. 1. & in consil. 9. num. 45. lib. 2.
- 23 Mantica in lib. 8. de conjecturis ultimarum voluntatum, tit. 9. nu. 3.
- 24 Bursatus in consil. 71. num. 1. & 2.
- 25 Portius Imolensis in consil. 55. num. 37.
- 26 Marzarius in consil. 3. num. 3. & in epitome de fideicom. q. 18.
- 27 M. Antonius Peregrinus in tract. de fideicommissis, art. 2. l. nu. 6.
- 28 Hondeodus in consil. 64. num. 9. lib. 2.
- 29 Ego ipse in consil. 124. num. 84. lib. 2. in consil. 557. num. 22. lib. 4. & in commentariis de præsumptionib. lib. 4. præsumpt. 95. nu. 14. vbi in fine retuli Parisium in consil. 30. num. 39. lib. 2. Didacus in libro practicarum questionum, cap. vlt. num. 5. qui affirmarunt magis in specie nostra, filium ingredi locum patris, vt concurreat cū eius patruo propatruo, & alijs in successione fideicommissi relikti ab abauo, & alijs ascendentibus usque ad decimum gradum, & inquit Didacus idē affirmasse glo. & Ioanem Fabrum in §. multis inst. de success. libert. & eundem Fabrum in §. ceterum, nu. 3. inst. de legit. agnato success. Cynū in tract. de successionibus ab intestato, Rolandinum in tract. de successionibus ab intestato, col. 1. 1. vers. sed si cum filiis; Salicetum in auth. in successione in fine C. de suis, & legitimis, & Eginaldum Baronem in §. cūm filius, inst. de hāred. quā ab intesta. deferuntur; & idem respōderunt Corn. in dicto cōs. 22. num. 16. lib. 2. Celsus Hu-

go

Consilium MCLXI.

119

Initium a Domino.

C O N S I L I V M M C L X I .

Conuentio & pactū ab illis de Senis factū, de præferēdo Illustrissimū & Reuerendissimum D. Archiepiscopū Mediolani, tanquam administratorem Venerandi Collegij dñorum Heluetiorum in vēditione & alienatione prædiorum Mira solis, parit actionē & personalem in rem scriptā, saltem contra emptorem, sicq; tertium possessore. Ita ex sententiā Cepolla, Cassanei, & Tiraquelli, scripti in consil. 838. nu. 1. lib. 9. Nec repugnat si dicatur, prædictos loqui de statuto, sive lege municipalī, non autē de pacto & contractu, inter quā differentiam visus est constitutus a me allegatus Tiraquellus de retractu cōsang. §. 8. glo. 3. nu. 6. cum dixit, ex contractu & pacto ori actionem & merē personalem; ex lege & verō & statuto actionem personalem in rem scriptam; quia respondetur, etiam ex cōtractu & pacto nasci actionem personalem in rem scriptam; quando agendum est ad dominium rei consequendum; sicut loquendo de cōtractu & locationis & cōdūctionis bonorum Ecclesie, pro cōstanti habent Cardinalis Zabarella in cap. si clericus laicus, in fine, de foro compet. & ibidē Barbatia. nu. 69. in fine, & Felin. nu. 4. & si Imola nu. 5. scribit, ex contractu locationis & cōdūctionis orī solam personalem; sic quoque Alex. & alij in rub. ff. si certū pet. affirmit ex contractu per merum, & dolū initio nasci actionem personalem in rem scriptam. Præterea, saltem quo ad emptorem (vt attigi supra) rei, sive tertium possessorem, actio hāc personalis est in tē scripta; sicut traditionem hanc notabilē exemplū & simili hypothecaria actionis ostendit & comprobaret egregi Albericus in l. 3. §. 1. ff. ad exhib. & in rub. ff. de ping. A ctio hypothecaria & prouenies à cōtractu, personalis quidem est (inquit Albericus) contra principale debitorem obligatum; contra verō tertium & possessorem, realis est. Et Albericum in specie nostra fecit est Tiraq. in dicta glo. 3. nu. 14.

- 1 Prædictum factum per instrumentum de præferendo aliquem in alienatione prædi, parere actionem personalem.
- 2 Prælationem in re emenda, ex pacto alicui competentem prosequendam esse ex actione personali.
- 3 Statuto cauente præferri aliquem in alienatione alicuius rei, ori actionem personalem in rem.
- 4 Actionem personalem ori in rem ad vindicandum dominium rei, in qua ex statuto præferor.
- 5 Pactum quod quis præferatur in locatione, parere actionē personalem.
- 6 Metu factum contractum vel dolo parere actionem personalem in rem scriptam.
- 7 Hypothecaria contra principalem esse personalem, contra tertium realem. nu. 7.
- 8 Litigiosam rem effici, pendente lite super pacto in actione personali super re vendita, in cuius venditione erat quis præferendus ex pacto.
- 9 Actione personali in rem scripta, in iudicium deducta, effici rem litigiosam.
- 10 Laicum conueniri posse corā ecclesiastico, qui clericu mihi eum præferre in alienatione.
- 11 Clericum posse laicum conuenire corā ecclesiastico, ex pacto quod præindicit eum in alienatione.

dicta bona à se empta, ac etiam si & quatenus iuris fit videndum conendi quamcumque: licentiā ingredendi & apprehendendi dictorum bonorum possessionē; oblata ipsi empti, restitutio pretij pro ea summa ad quam constabit videruntur Collegium teneri secundum dictam conventionem & pactum deducēdo omne ius sibi competens, & quod competere pōt omni meliori modo; salvo etiam, & reseruato quocumque iure ipsi collegio competenti ratione, & causa pēna incurſa per dictum emptorem, propterea quod cōtrā dispositionem legum & statutorum, ac constitutiō nem prædicta prædia emerit in priuicium, & damnum præfati Collegij, quod protestatur cōtra dictum emptorem de omnibus damnis, interest, expēs, &c.

S V M M A R I V M.

- 1 Legatum nominis exactione presumi reuocatum. Fallit. 4.
- 2 Regulas iuris seruandas nisi clarē confit de exceptione.
- 3 Legatum in dubio, non præsumi reuocatum.
- 4 Legatum nominis ad pias causas, exactione non reuocari.
- 5 Legatum ad pias causas alienatione rei non præsumi reuocatum.
- 6 Legatum in alimenta non reuocari alienatione.
- 7 Legatum dotis factum pauperi esse pro anima legatum. Dotis causa pauperi legatum esse ad piam causam.
- 8 Paupertatem probandam alleganti eam.
- 9 Dotem præsumi habere eam, quæ habet patrem.
- 10 Legitimis deberi maiorem dotem, quam illegitimis.
- 11 Legatum caducum aliā sustineri causa affectionis.
- 12 Spurium non esse de cognatione testatoris, licet ex nepote sororis natum.
- Legatum alienatione rei non præsumi reuocatum ex affectione, que tamen non sit communis.
- 13 Legatum nominis exactione spontanea non præsumi reuocatum.
- 14 Legatum nominis & exigendi interesse, an sit purum, an conditionale.
- Lego tibi decem quæ mibi Titius debet, si nil debetur, neque legatum deberi.
- 15 Lego tibi decem, quæ per Titium debentur, nisi debeat, valere tamen legatum.
- 16 Nominis legatum interesse an fiat sub uno contextu orationis, an diuersis orationibus.
- 17 Lego & volo ex fructibus fundi Titiani solui quotannis decem Titio, deberi legatum ad ratam fructuum percipiendorum.
- 18 Legatum nominis facta demonstratione unde exigendum sit, alienatione reuocari.

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C L X I I .

Egatum mille librarum Barbarę relictum à Iurisconsulto Brambilla ex summa sibi debita à Io. Paulo Cisnusculo censetur reuocatum ob id, quod ipse Brambilla exigit integrum illam quantitatem. Nam pro regula tradidū est, legatum & nominis debitoris exactione ipsius crediti, præsumi reuocatum, quemadmodum manifeste respōdit Vlpianus in l. si sic legatum. §. in f. de leg. 1. his verbis. Nam & si viuus exegiſsem extingueretur legatum. Et idem Vlpianus in l. fideicommissa. §. si rē deleg. 3. & scripsi in Commentarijs de præsumptionib. lib. 4. præsumpt. 168. nu. 1. & ab hac iuris regulā nō est recedendū, nisi clare probetur exceptio tūxta traditionē Bart. in l. 2. nu. 1. in f. ff. si quis in ius vocat, non ierit, & clarius Dec. in l. 1. nu. 7. ff. de reg. iur.

Hac firmata iuris regula & sententia, superest, ut satisfaciam argumentis, pro Barbara adducatis.

Primo adseritur argumentum, quod in dubio non præsumitur testatorē reuocasse & legatū. l. 3. §. si duobus. ff. de adm. leg. & scripsi in conf. 254. nu. 5. & 6. lib. 3. & in præcitatō Commentarijs de præsumptionib. lib. 4. præsumpt. 167. nu. 1. Respondet ex supra dictis; regulam specialem stare in contrarium in exactione ipsius nominis debitoris.

Secundō adducitur, quod legatum & nominis debitorum non præsumitur reuocatum, debitoris exactione, qñ relictum fuit pīa causa; cum nec alienatione ipsius rei legata & cōsleur extinctum sicuti tradidū muliti congesti à Tiraquello in tract. de priuilegijs pīa causa, priuil. 4. & 42. Hoc autem legatū Barbara factū dici pīa causa factū vel ex eo appetere quod factū fuit puellæ pauperi, iuxta latē tradita à Tiraquello in tractato tract. de priuilegijs pīa causa in præfactione, col. 5. vers. item relictum pauperibus. Et rursus, quia fuit legatum & in causam alimenterum, quod dicitur pīum, secundū eundē Tiraquellum prædictō in loco, col. 10. vers. item legatum alimenterum. Præterē & tertio, qā pro anima ipsius testatoris dicitur legata & dos pauperi, vt tradit Baldus Nouellus in tract. dotis in sexta parte principali priuil. 50. & latissimè Tiraquel. prælegato in loco, col. 1. 2. vers. item cum dos prop̄ finem.

Respondet vno verbo, non constare dicta Barbara ita esse pauperem, vt dotem habere nequeat, qua possit nubere; & allegati paupertate tem & probare eam debet, vt scribunt permulti, quos refert Mascalus in tract. de probationib. conclus. 115. nu. 5. & ego prius in Commentarijs de præsumptionib. lib. 6. præsumpt. 25. nu. 14. Immo præsumptio & est, Barbaram habere dotem quia habet patrem ex cuius bonis, & si illegitimē nata est, dotanda est iure pontificio inspecto, quod in foro Ciuiili seruatur; sicuti hanc esse communē doctorum opinionem testatur Ripa in l. 1. nu. 66. ff. foliat. & alios plures commemorant in Cōmentarijs de præsumptionib. lib. 4. præsumpt. 189. nu. 25. vbi in fine, idem dixi de alimenteris. Et hæc quidem dos esse & debet minor illa, quæ dari solet & debet filiab. legitimē natis; sicuti in specie doctiss. Cardinalis Paleotus in tract. de nothis spurijsque filiis, cap. 50. nu. 1. ex sententia Abbatis in conf. 115. lib. 3.

Tertiō adducitur argumentum sumptum à sanguinis coniunctione qua inter testatorem & legataria interedit, ac ab affectione, qua illā persecutus videtur. ex quibus legatum & etiam alias nullum, vel caducū sustinetur. l. filia. §. attici. ff. de cond. & demonstr. & l. cum alienam. C. de legatis; & responderunt Corneus in conf. 26. circa finem li. 2. Natura in conf. 483. nu. 15. & Hondedeus in conf. 61. nu. 40. & idem ego ipse scripsi in conf. 254. nu. 13. in fine & nu. 14. lib. 3.

Respondet, nullam sanguinis coniunctionem respectu rerum temporalium, vt successionis bonorum & similiū intercessisse inter testatorem & Barbaram filiam illegitimē, damnatoq; coitu natam ex ipsius testatoris nepote ex sōore. Non enim Barbara dicitur ex cognatione & testatoris, quemadmodum ex ea esset, si legitimē nata fuisset, vt in specie respōdit Cratene in conf. 138. nu. 12. & præter eum idem respōdit Alex. in conf. 174. nu. 3. lib. 5. Non etiam allegata testatoris affectio est considerabilis; si enim de affectione respetu sanguinis loquimur, illa nulla esse potest; Cum (quod fortius est) nulla sit considerabilis illa patris erga filium naturalem, vt egregiē scriptum reliquic Cardinalis Paleotus in præcitatō tract. de nothis spurijsque filiis cap. 34. nu. 7. si verò agimus de affectione illa cōmuni qua testator mouetur ad relinquendū alii quid amico, hæc non operatur, vt vel alienatione rei legata,

legata, vel exactione pecuniae relata facta à testatore, quin dicatur reuocatum legatum.

Quartō consideratur ratio, quia in factō presupponitur (inquit D. Aduocatus Barbarae) cōsulū debitorum Brambilla testatoris, non fuisse exactū coactē, sed ipsummet spontē obtulisse & soluisse, qđ ipsi Brāmili debebat. Quo fit, vt legatum & Barbara factū dici minime debeat reuocatum, vt post alios scripsi in Commentarijs de præsumptionib. lib. 4. præsumpt. 168. nu. 4. & idem respondit Hondedeus in col. 61. nu. 21.

Respondet, quod in factō presupponitur, nō fuit probatum; nec verisimile illud est; cum à communiter contingentibus, præcertim in hac vrbe, non soleat debitores magnæ quantitatis offerre & spōte soluere creditoribus. Hoc itaque quod verisimili repugnat, efficiatō probatione probandum est, cap. quia non est verisimile, de præsumpt. vbi docto.

Quintō, & vltimo, argumentum vel ex eo ducitur, quod legatum hoc Barbara factū, sit purum non autem cōditionale. Et adiectio illa nominis debitoris nō ad alium effectum facta est, quam ad demōstrandum vnde commodius solutio fieri posset. Nam dixit testator; Lascio à Barbara, che fu figliuola naturale di Pomponio Cernuschio mio nepote lire mille. Quæ quidē verba demonstrant legatum purum, & certa quantitas. Id autem quod sequitur, da efferre date da Pietro Paulo sudero &c. nō dicitur esse de legato, sed sunt verba ostenditā, ex qua pecunia fieri debeat solutio. Quæ quidē verba non faciunt legatum esse cōditionale. Secus esset (inquit D. Aduocatus) si dixisset, di quelli, che mi deue Pietro Paulo. Hoc manifestē probatur (subiicit idem D. Aduocatus) tex. l. quidam testamento 99. de leg. 1. vbi doct. sic intelligunt, præcertim Bart. Angelus, Albericus, Caſtreñ. & Imola; qui scri-

14 bunt aliud esse, si testator dicat, lego & tibi decem, que in arca habeo, vel quæ mihi Titius debet. Nam tunc quia designatio demonstratio: posita est in substālia legati; si res illa non reperitur in arca, deficit substantia legati; Qui casus (subiungit idem D. Aduocatus) non est de quo agimus. Aliud est, si testator dicat, lego tibi decem, quæ soluantur de his, quæ Titius mihi debet, vel de his quæ habeo in arca. Et tunc quia nomen debitoris, vel archæ, non est adiectum substantiae legati, sed solutioni, legatum & est purū, quo casu semper debetur & hic casus (inquit idem D. Aduocatus) nostro non conuenit.

Respondet, distinguendo duos casus; sicuti in specie distinguit Caſtreñ. in conf. 339. quia exceptions, quæ opponuntur. nu. 3. vers. pro intellectu huius dubij lib. 1. quem voluerit allegare Decius in conf. 183. n. 1. & col. pen. vers. tertio dictum Pauli, & in conf. 324. col. 1. & Gozad. in conf. 83. num. 6. Primus casus est, quando præcedit aliqua testatoris dispositio, significans quod solui debeat; postea subnectitur locus, vnde debeat præstatio fieri; & sic duas sunt (inquit Caſtreñ.) orationes, vt si testator dicit; volo decem dari Titio, quæ volo sibi solui, & redditus talis rei.

Hoc casu redditus ille (subiungit Caſtreñ.) videtur appositus gratia demonstrationis; & ob id licet redditus non existat, tamē legatum & debetur, siue hæres tenetur soluere illa decem. Probat hūc casum Caſtreñ. textu d. l. quidam testam. in princ. de leg. 1. allegata in argomento, l. Paulo Callimacho. §. vlt. de leg. 3. & l. Lucius. ff. de alim. & ciba. legatis. Hic casus nostro nō conuenit, siue ex subsequenti intelligamus. Secundus est casus, quando vna est tantum oratio significans quid legatum, & vnde solui debeat, verbi gratia, dicit testator. Volo ex fructibus vel redditibus talis rei solui decē Titio quotannis. Hoc casu (inquit Caſtreñ.) fructus & redditus dñi appositi gratia taxationis; Et ob id eis

17 nō existentib. nō tenetur hæres pīstare illa decē legata, vel si aliqua extant, non pōt cogi pīstare plus qđ pātiātur vites ipsorū fructū. Hic est (ita subiungit Caſtreñ.) casus apertus l. nomen debito. l. 3. vni ex hæredib. de leg. 3. l. si quis seruī. §. 1. l. si quis legauerit, & l. Lu cius. §. ciuib. de leg. 2. Hoc in casu nos versamur; cum testator iste ita legauerit. Lascio à Barbara che fu figliuola naturale di Pomponio Cernuschio mio nepote lire mille, da efferre datte da Pietro Paolo, &c. Hanc vnicā esse orationem manifestē constat. Cū ergo ipse moris ipsius testatoris (si modō tempus illud spectandum est nostro in casu) nulla pecunia quātitas debita ipsi testatori fuerit reperta, vīpotē ab eo iā exacta, sequitur lega tū nō debet, pīstandum qđ nō esse. Et pīter Caſtreñem & Deciuī ita in specie nīa intelligit d. l. quodā testō. in princ. & dīctā l. Paulo Callimacho, Rom. in sing. 430. sī antiquas impressiones, & sī nouas est sing. 435. incipit. Quæritur, testator, & c. qui dixit alienatione

18 ipsius rei sic legata & reuocatum extinctū, esse legatum. Et Romanū secutus sum in Cōmentarijs de præsumptionib. lib. 4. præsumpt. 167. nu. 48. vbi tetuli etiā dictam l. quidā testamēto & idem fortiori in casu respondit Bald. in conf. 151. incipit. Dubiū istius qđ nō lib. 5. quem voluit allegare Decius in conf. 183. col. pen. vers. tertio dictum Pauli. Et quod de legato Barbara factis diximus, idem dicendum est, de alijs legatis factis Angelae & Gafparino, eum prædictā rationes multo magis in eis locum habeant.

S V M M A R I V M.

1 Testamentum dici equiūc, id est tām pro voluntate testātis, quam proscriptura eam continentē.

2 Statuti Medioli. cap. 401. sub rub. de taxat. mercedis expletionis testamentorum, declaratio seriofa.

3 Testamenta totē, quot dispositions & hereditates.

4 Stipulationes totē, quot res in stipulationem deductē.

5 Explentī notario testamentum, ut honoraria deberi quot dispositions.

Mercedem notarij explentī, instrumentum multiplicatur pro quantitate dispositions.

Testamenti explendi mercede notario persolui iuxta numerum dispositions.

Notario pro explendo testamento deberi multiplex salariū, quot scilicet erunt dispositions.

6 Testamentū dici vnicū, cū testator sibi soli testatus est.

7 Testamentum patris cum substitutione pupillari esse duo testamenta.

8 Testamentum vnicā scriptura scriptum, mariti, & uxoris, duo esse testamenta. num. 9.

9 Pupillarē posse fieri ex interuallo diuisim à patris testō.

10 Testamentum patris, cui accedit vti sequela pupillaris, esse unum, & unicā mercedem notario ob id deberi.

11 Testamentum patris & pupillare, dici vnicum quoad causam efficientem.

12 Substitutionem in re certa licet pupillarem trahi ad omnia quandoque.

13 Testamentum patris nihil impedit fieri in scriptis, & ita clausum, at pupillarem per nuncupationem.

14 Testamentum patris fieri posse ut vittetur pupillari substitutione non vittata.

15 Pupillarem codicillis non fieri.

16 Mercudem notarii non deberi ex dispositione inualida.

17 Codicillis directē posse hereditatem dari, & tolli.

18 Codicillos patris inter filios ex priuilegio sustineri. n. 20.

19 Codicillos valere iure fideicommissi.

20 Filio posse substitui per fideicommissum usque ad aetatem pupillarem.

21 Fideicommissum censiri relictum à pupillo mediata persona patris.

22 L. Scuola. nn. 2. ff. ad Trebell. declarata.